

ਅਸਲ ਤੁਕ ਹੈ "ਕੁੰਝ ਬੋਧ ਜਲ ਰੇ ਜਲ ਬਿਣ ਕੁੰਝ ਨ ਹੋਏ, ਗਿਆਨ ਦਾ ਬੋਧ ਮਨ ਰੇ ਮਨ ਬਿਣ ਗਿਆਨ ਨ ਹੋਏ" ਇਸ ਤੁਕ ਵਿੱਚ "ਮਨ ਬਿਣ ਗਿਆਨ ਨ ਹੋਏ" ਨੂੰ "ਗੁਰਬਿਣ ਗਿਆਨ ਨ ਹੋਏ" ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਹਾਲਾਂਕਿ ਬਾਲੀ ਵਿੱਚ ਸਰੀਰ ਦੇ ਹਰਿਮੰਦਰ ਦੇ ਅੰਤਰ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਗੁਰੂ ਨੂੰ ਹੀ ਆਰਾਧਨ ਲਈ ਬੋਧਿਆ ਹੈ ਇਸ ਤੁਕ ਦੇ ਬਦਲਣ ਦਾ ਭਾਵ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਜਿਸ ਮਨੀ ਗੁਰੂ ਦੀ ਪੀੜੀ ਜਾਰੀ ਰਹੇ ਅਤੇ ਸੈਤਾਨ ਖੱਤਰੀ ਅਪਣੀ ਪੂਜਾ ਮੂਰਖਾਂ ਤੋਂ ਕਰਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣ ਪਰ ਬਾਲੀ ਵਿੱਚ ਸਾਫ਼ ਨਿਰੰਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸੁਰਤੀ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਤਾਂ "ਸਥਦ" ਹੀ ਗੁਰੂ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਅਸਥੂਲ ਸਿਸਮਾਨੀ ਗੁਰੂ। ਲੋਕਾਂ ਖਾਸ ਕਰ ਅਪਣੇ ਚੋਖਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸਭ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿ ਸੁਰਤੀ ਵਾਲੇ ਸਾਹਿਬਗੁਰੂ ਨੂੰ "ਸਥਦ" ਨਾਲ ਨਾ ਕਿ ਜਿਸਮ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਨੇ ਹਨ ਕਥੀਰ ਜੀ ਨੇ ਇਕੋਕਤ

ਖੁਸ਼ਿਆ। ਉਹ ਬੋਤਲ ਵਿੱਚ ਗੰਗਾ ਜਲ ਅਤੇ ਇਕ ਕੰਜਰੀ ਨਾਲ ਸ਼ਰਾਬੀਆਂ ਵਾਂਗ ਝੂਮਦੇ ਗਏ। ਦਰਬਾਰ ਚਲੇ ਗਏ। ਇਹ  
ਦੇਖ ਕੇ ਰਾਜਾ ਗੁੱਸੇ ਸ਼ੇਰਾ ਹੋ ਗਿਆ ਪਰ ਕਬੀਰ ਜੀ ਨੇ ਉਂਦੇ ਕੀਮਤੀ ਗਲੀਚੇ ਤੇ ਪਾਣੀ ਡੋਲਦੇ ਬਚਨ ਫੜ ਲਿਆ।  
ਮੈਂ ਨੇ ਜਗਨ ਨਾਥ ਮੰਦਰ ਦੀ ਅੱਗ ਬੁਝਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਚੌਥੇ ਪੱਦ ਦੇ ਤੁਗਤਜੋ ਬੋਲਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸਾਂਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਗੱਜੇਨੇ  
ਯਕੀਨ ਲਈ ਅਪਣਾ ਆਦਮੀ ਜਗਨ ਨਾਥ ਮੰਦਰ ਭੇਜਿਆ ਅਤੇ ਮੰਦਰ ਦੇ ਪੂਜਾਰੀ ਨੇ ਅੱਗ ਲਗਵਾ ਅਤੇ ਬੁਝਾ ਦਿਵਾ ਦਿਤਾ।  
ਸੁਨਾਈ। ਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸੁਰਤੀ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੇ ਹੀ ਇਕ ਆਦਮੀ ਤੋਂ ਸਿੱਖਿਆ ਲੈਣੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਉਹ ਚੌਥੇ ਪੱਦ ਦੇ ਕੁਰਤ  
ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਹਿਨ ਸਕਦੇ ਤਾਂ ਸੁਰਤੀ ਕੀ। ਬਾਕੀ ਬਾਣੀ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ 'ਪਵਨ ਗੁਰੂ ਪਾਈ ਪਿੱਤ ਮਾਤਾ ਪਰਤ ਮਹਿਤ' ਯਕੀਨ  
ਸ਼ਬਦ ਹੀ ਗੁਰੂ ਹੈ। ਹੋਰ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਬਾਦ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੁਰੂ ਦੀ ਸ਼ਾਹੂਰਤ ਨਹੀਂ ਗੰਢੀ ਅਤੇ ਤੀਸੇ ਖਾਲਸਾ ਪੰਥ  
ਦੇ ਉਪਰ ਕੋਈ ਪੰਥ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਨਹੀਂ ਖਾਲਸੇ ਨੂੰ ਅੰਤਰ ਗੁਰੂ ਦੇ ਸਵਾਏ ਕਿਸੇ ਬਾਹਰਲੇ ਗੁਰੂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਸਾਰਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਡੀ  
ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਬਾਣੀ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ 'ਸੁਰਤੀ' ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਆਦਮੀ ਦਾ ਮਨ ਅੰਨ੍ਹਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਦੇਹ ਪਾਰੀ ਗੁਰੂ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰ ਲੈਣ ਉਹ  
ਇਕੱਜੇ ਮਨ ਦੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ। ਪਰਮਿਸ਼ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਸੁਰਤੀ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਬਾਣੀ ਸਮਝਣ ਨਾਲ ਹੀ  
ਅੰਦਾਜ਼ੈ। ਗਿਆਨੀ ਗੁਰੂ ਦੀ ਹੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਪੱਕੀ ਕਰਨ ਲਈ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰ ਦੇ ਮੀਟੇ ਪਾਣੀ ਸੈਤਾਨ ਖੱਤਰੀ ਪਿੰਡ ਦਰ ਪਿੰਡ ਫੂੜੇ  
ਗੁਰੂ ਬਣ ਕੇ ਘੁੰਮਦੇ ਫਿਰਦੇ ਅਪਣੀ ਅਤੇ ਅਪਣੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਮੁਹੱਬਤ ਸਿਮਰਦਾਰ ਕੌਮ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਕਰਾਉਂਦੇ ਅਤੇ ਮਾਇਆ

ਅੰਨਾ ਇਕੱਠੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਕ ਹੋਰ ਖੋਜੀ ਸੂਰਜ ਜੱਟ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰਾਧਾ ਸਵਾਮੀ ਦੀ ਪ੍ਰਾਤੀ ਚਲਾਈ ਹਈ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਚੁਪ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਆਨੰਦ, ਮੀਟ, ਆਦਿ ਖਾਨ ਤੋਂ ਰੋਕਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਸੂਰਜੀ ਵਾਲੇ ਲਈ ਖਾਨ ਦੀ ਕੋਈ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਖੋਜੀ ਤੇ ਹਰ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਧਰਤੀ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਇਨਸਾਨ ਲਈ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਸ ਨੇ ਠੀਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਇਸ਼ਤਿਆਜ਼

ਦੀ। ਯਨੀ ਕਿ ਸਿੱਖ ਨੇ ਬਾਦੀ ਤੋਂ ਸਿੱਖ ਕੇ ਚੰਗਾ ਹੀ ਬੋਲਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਚੰਗੇ ਹੀ ਕੰਮ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਇਸ ਨੂੰ ਈਸਾ ਮਸੀਹ ਜੀ ਨੇ ਇੰਝ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਮਨੇ ਨਾਲ ਮੂੰਹ ਰਾਹੀਂ ਖਾਣੀ ਦਾ ਹੈ ਟੱਟੀ ਰਾਹੀਂ ਗੰਦਾ ਕਰੇ ਕੱਚ ਦੇਣੀ ਦਾ ਹੈ ਇਸ ਦੀ ਕੋਈ ਫੌਜ਼ਿਆਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਵਾਂਡਿਆਈ ਹੈ ਮੰਦਾ ਕੱਟੀ ਸੁੱਟੇ ਅਤੇ ਚੰਗਾ ਮੰਦਾ ਬੋਲਦਾ ਦੀ। ਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮੈਂਦਾ ਦੇ ਫੁੱੜੇ ਅਤੇ ਪਾਪੀਭੀ ਗੁਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੰਡੇ ਲਗਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਿ ਸੁਰਬੀ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਦਿਨਾਂ ਫੁੱੜੇ ਅਤੇ ਪਾਪੀਭੀ ਗੁਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰੱਬ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਲੇਖਾ ਦੇਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਅਪਣੇ ਅੰਦਰ ਚੇਲਿਆਂ ਦਾ। ਹੁਣ ਦੂਸਰੀ ਭਾਈ ਸੀ ਤਾਂ ਅਸਾਨੀ ਨਾਲ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਣੇ ਗੀ:- ਅਸਲ ਤੁਕ ਹੈ "ਭਾਗ ਮਹਾਂਛੱਲ (ਬੇਈਮਾਨੀ ਨਾਲ ਮਾਇਆ ਕਮਾਈ) ਪੂਜਾ ਧਾਨ ਜੋ ਜੋ ਪਰਾਜੀ ਖਾਏ ਤੀਰਥ.... ਰਸਾਤਲ ਜਾਏ" ਹੁਣ ਸੈਤਾਨ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਬੇਈਮਾਨੀ ਨਾਲ ਮਾਇਆ ਵੀ ਕਮੇਟੀ ਸੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰੀਥੀ ਚੰਦ (ਇਸ ਨਾਥ ਦੇ ਲਾਫ਼ਸੀ ਮਤਲਬ ਹਨ ਕਿ ਮਨ ਪੈਰੀ ਮੁਖ "ਤਮਾਂ" ਦਾ ਕੁਝਿਆ ਹੋਇਆ ਆਦਮੀ ਜੋ ਪੀਥਵੀ ਅਤੇ ਚੰਦ ਉੱਤੇ ਆਪਣਾ ਰਾਜ ਕਰਨ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਏਸੇ ਹੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਹਾਂ ਦੇਵ ਜੋ ਦਾ ਹੈ ਬੇਮੁਖ ਸੀ ਬਾਹਿਰਾਂ ਦੇ ਵਾਂਗ ਖਾ ਲਿਆ ਅਤੇ ਸੋਂ ਲਿਆ ਪਰ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਸੀ ਪਾਂਡੋਆਂ ਦੇ ਅਰਜਨ ਵਾਂਗ ਗੁਰਮੁਖ ਸਨ) ਮਨ ਮੁਖ ਦੇ ਵਾਂਗ ਪੂਜਾ ਦਾ ਧਨ ਵੀ ਖਾਣਾ ਸੀ ਤਾਂ ਇਸ ਤੁਕ ਨੂੰ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ "ਭਾਗ ਮਹਾਂਛੱਲੀ ਸੁਰਾਭਾਨ ਜੋ ਜੋ ਪ੍ਰਾਜੀ ਖਾਏ...." ਹੁਣ ਜੋ ਕਿਸਾਨੀ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮਨ ਸੁਖਸਮ ਰੂਪ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਸਿਰਫ ਸੁਖਸਮ ਖੁਰਾਕ ਬਾਦੀ ਹੀ ਖਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਯਨੀ ਕਿ ਮਨ ਸੱਤਾਂ ਜਾਂ ਫੁੱੜ ਖਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੱਤ ਦੇ ਖਾਣ ਉੱਤੇ ਉਹ "ਹਲਾਲ" ਖਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫੁੱੜ ਦੇ ਖਾਣ ਉੱਤੇ ਉਹ "ਹਰਾਮ" ਖਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਭੰਗ, ਮੱਛੀ ਅਤੇ ਸ਼ਰਬ ਤਾਂ ਅਸਥੂਲ ਰੂਪ ਦੀਆਂ ਅਸਥੂਲ ਖੁਰਾਕਾਂ ਹਨ। ਪੀਥਾਂ ਤਾਂ ਭੰਗ ਨੂੰ ਭਾਗ ਅਤੇ ਮੱਛੀ ਨੂੰ ਮਹਾਂਛੱਲੀ ਹੀ ਲਿਖਦਾ ਕਿੰਬੇ ਦੀ ਪੰਜਾਬੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇੰਝ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਏਥੇ ਆਕੇ ਕਿਤੇ ਸੀਤ ਗੁਰੂ ਪੰਜਾਬੀ ਹੀ ਕੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸੈਤਾਨ ਪੱਤਰੀਆਂ ਨੇ ਮੁੱਖ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਕੀ ਉੱਲ ਬਣਾ ਰੱਖਿਆ ਹੈ!

ਥੋਂ ਜਾਂ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੀ ਬਾਣੀ ਰੱਬ ਦੇ ਰਾਜ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਰਾਜ ਰੱਬ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਜੇਦੇ ਉਤੇ ਉਸ ਦੀ ਮਹਿਰ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਲਈ ਬਾਣੀ ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਕਲ ਸੁੱਗ ਵਰਗੇ ਮਹਾਂ ਉਤਮ ਸੁੱਗ ਦਾ ਪੂਰਾ ਤਿਆਰ : ਉਠਾਉਣ ਲਈ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਰਾਜ ਸਮਝਣ ਲਈ ਗਿਆਨ ਅੰਲ ਦੇ ਅਰਥ ਸਿਰਫ਼ ਸੁਰਤੀ ਵਾਲੇ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸਮਝੌਂਦਿਆਂ ਆ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜਪਜੀ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਪੈੜੀ ਰੂਹ ਦੀਆਂ ਚਾਰ ਹਾਲਤਾਂ ਜਾਂ ਬਾਣੀ ਦੇ ਸਮਝਣ ਨਾਲ ਹੀ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਣੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੀ ਮਹਿਰ ਨਾਲ ਗੁਰਮੁਖ ਦੇ ਪਰਚਾਰ ਨੂੰ ਸਵਾਲ ਜਵਾਬ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰ ਬਿਰਤੀਆਂ ਦੇ ਬਾਰੇ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਇਹ ਸਮਝਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਦੀ ਬਾਣੀ ਕੋਈ ਖਾਸ ਔਕੜ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਨਾਲ ਹੀ ਸਮਝਣ ਨਾਲ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਕੋਈ ਬੇਜਾਣ ਕਿਤਾਬਾਂ ਤੋਂ ਨਾਮ ਪਾ ਲਏ ਤਾਂ ਉਹ ਸੁਰਤੀ ਵਾਲਾ ਗੁਰਮੁਖ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਲਾਲਸ਼ੀ ਸੋਚਿਆਂ ਸੋਚ ਨਾ ਹੋਵਦੀ ਜੋ ਸੋਚੀ ਲਾਵਾਰ (ਇਹ ਤੁਕ ਬੇਮੁਖ ਹਉਮੈ ਦੇ ਕੁਝ ਮੁੱਖ "ਇਕੀ" ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਬਾਰੇ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਿਸਮਾਨੀ ਆਦਮੀ ਪੰਡਤਾਂ ਅਤੇ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਦੇ ਭਾਈਆਂ ਵਾਂਗ ਮਨ ਮੁੱਖ ਅਤੇ ਕਿਤਾਬੀ ਕੀੜਾ (ਵੇਦੋਂ ਮੈਂ ਲਮ ਉਤੰਮ...)। ਇਸ ਲਈ ਜੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਸੋਚਿਆਂ ਸੋਚ ਨਾ ਹੋਵਦੀ ਜੋ ਸੋਚੀ ਲਾਵਾਰ (ਇਹ ਤੁਕ ਬੇਮੁਖ ਹਉਮੈ ਦੇ ਕੁਝ ਮੁੱਖ "ਇਕੀ" ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਬਾਰੇ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਿਸਮਾਨੀ ਆਦਮੀ ਪੰਡਤਾਂ ਅਤੇ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਦੇ ਭਾਈਆਂ ਵਾਂਗ ਮਨ ਮੁੱਖ ਅਤੇ ਕਿਤਾਬੀ ਕੀੜਾ (ਵੇਦੋਂ ਮੈਂ ਲਮ ਉਤੰਮ...)। ਇਸ ਲਈ ਜੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਦਾ ਨਾਮ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਲਖ ਯਤਨ ਕਰੇ। ਅਜਿਹਾ ਦਾ "ਪੈਟਰ" ਐਵਾਂ ਦਾ ਹੀ ਇਕੀਆਂ ਆਦਮੀ ਕਿ ਹੁੰਦੇ ਸਿਰਫ਼ ਆਦਮੀ ਹੀ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਐਰਤ ਨਾ ਹਿੰਦੂ ਨਾ ਹਿੰਦੀ, ਐਰਤ ਅਤੇ ਆਦਮੀ ਦੋਵੇਂ ਸਿੱਖ ਅਤੇ ਖਾਲਸਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਸੀ।) ਚੁਪੇ ਚੁਪ ਨ ਹੋਵਦੀ ਜੋ ਲਾਇ ਹਾ ਲਿਵਤਾਰ ("ਦਵੀਜ") ਸੁਰਤੀ ਵਾਲਾ ਮਨ ਮੁੱਖ ਚਲਾਕ ਆਦਮੀ ਹਰੀ ਦਾ ਨਾਮ ਤਾਂ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਸਿੱਖਤੀ ਜਾਂ ਖਾਲਸਤੀ ਕੋਈ ਬੁਧ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵਿਚਲਾ ਹੀ ਸਮਝੇਗਾ। ਐਰਤ ਅਤੇ ਆਦਮੀ ਦੋਨੋਂ ਹੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਹੈ ਪਰ ਮਾਇਆ ਦੇ ਲਾਲਚ ਵਿੱਚ ਕੂੜ ਬੋਲਦਾ ਅਤੇ ਘਟ ਹੋਲਦਾ ਹੈ। ਬਾਣੀ ਉਤੇ ਅਮਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਬੋਲਣ ਵਿੱਚ ਦੁਕਾਲਦਾਰ ਦੇ "ਮੁੰਡੇ" ਹਨ। ਐਵਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਪੜ੍ਹਣ ਨਾਲ ਨਾ ਆਈਆਂ ਜਿਹਨਾਂ ਚਿਰ ਬਾਣੀ ਸੋਚ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਨਾ ਸਮਝੀ ਹੋਵੇ। ਵਾਂਗ ਐਵੇਂ ਫਜ਼ਲ ਮਿੱਠੀਆਂ ਮਿੱਠੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਦਰਬਾਰ ਤੇ ਬੈਠੀਆਂ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਚਿੜੀਆਂ ਚਿੜੀਓਂ ਦਾ ਏਸੇ ਗੀਵਿਣ ਲਈ ਸੀਤ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਰੁਹ ਰਹਿੰਦੀ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੁਝਾਰਤ ਪਾਈ ਹੈ ਕਿ ਬਾਲ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਵਸਤੂ ਪੋਲੀਓ ਰਾਗ ਗੋਦੀਆਂ ਵੈਖਦੇ ਹੋ। ਭੁਖਿਆਂ ਭੁਖ ਨ ਉਤਰੀ ਜੇ ਬੰਨ ਪੁਰੀਆ ਭਾਰ ("ਦਵੀਜ") ਸੁਰਤੀ ਵਾਲੇ ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਧ ਆਦਮੀਆਂ ਦੀ ਬਾਣੀ ਸੱਤ, ਸੱਤਿਓ ਵਿਚਾਰੇ (ਬੁਝੋ)। ਹੁਣ ਕਿਤਾਬੀ ਕੀੜੇ, ਦੁਲੀਆਵੀ ਮਾਇਆ ਦੇ ਦੁਬਾਰੇ ਵਿੱਚ ਗੱਲਿਆਂ ਤਾਈਂ ਫਸੇ ਭਾਈ ਜੋ ਮਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਭੁਖ ਕਦੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਉਤਰਦੀ। ਸਹਸਾ ਸਿਆਣਪਾ ਲੱਖ ਹੋਇ ਤ ਇਕ ਨ ਚਲੈ ਨਾਲ ਪਿਛੇ ਹੋਈ ਤੁਕ ਚੋਖੇ ਪੰਦ ਵਾਜਿਆਂ ਮਨ ਮੁੱਖ ਹਨ ਤੀਜੀ ਵਸਤੂ ਨੂੰ "ਵਿਚਾਰ" ਹੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਦੱਸੋ ਜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਸੁਰਤੀ ਦੀ ਵਿਚਾਰ ਸ਼ਕਤੀ ਹੀ ਨਹੀਂ ਆਦਮੀਆਂ ਲਈ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਰੱਬ ਦੀ ਮਹਿਰ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਇਨਸਾਨ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਵਿੱਚ ਅਭੇਦ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਵੇਲੇ ਆਦਮੀ ਦੀ ਅਖੀ ਨਾਮ ਜਾਂ ਸੱਤ ਕਿਵੇਂ ਬੋਲ ਅਤੇ ਪਾ ਸਕੇਗੇ। ਫਿਰ ਵਿਚਾਰ ਸੱਤ ਅਤੇ ਸੱਤਿਓ ਵਾਂਗ ਧਾਰਮਿਕ ਲਿਆਕਤ ਜਾਂ ਵਸਤੂ ਨਹੀਂ ਅਕਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੰਮ ਦੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਅਤੇ ਉਹ ਪੂਰਾ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਹਰ ਵਕਤ ਹਰੀ ਦਾ ਹੀ ਪੈਗ਼ਾਮ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਮਸਾਲ ਦੇ ਹੈ। ਤੀਜੀ ਵਸਤੂ ਦਾ ਨਾਭ ਹੈ "ਦਵੀਆ" ਜੋ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਐਵਾਂ ਦੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਤਾਂ ਭਗਤ ਕਸ਼ੀਜੀ ਤੋਰੇ ਜਦੋਂ ਪੈਟਰ ਨੂੰ "ਹੇਲੀ ਸਪਿਰਟ" ਰੱਬ ਦੀ ਮਹਿਰ ਨਾਲ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਉਹ "ਇਕੀ" ਜਿਸਮਾਨੀ ਆਦਮੀ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਕੰਮ ਆ ਸੀ। ਨੇ ਠੀਕ ਹੀ ਫਰਮਾਇਆ ਹੈ "ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਵਿਹਾਜੇ ਕਬੀਰ ਗਾਠ ਨ ਖੋਲ, ਨਹੀਂ ਪਟਨ ਨਹੀਂ ਪਾਰਖੇ ਨਹੀਂ ਗਾਏ ਨਹੀਂ ਮੇਲ"। ਕਿਵੇਂ ਸਾਧਿਆਰ ਹੋਈਆਂ ਕਿਵੇਂ ਕੂੜੇ ਤੁਣੇ ਪਾਸ (ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਸਾਧਿਆਰ ਕਿਵੇਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿ ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਮੈਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਧਾਰਮਿਕ ਗੱਲਾਂ ਦਸਦਾ ਹਾਂ ਪਰ ਲੋਕ ਕੋਈ ਮਲ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦੇ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਵਿੱਚਕਾਰ ਕੂੜ ਦੀ ਕੰਧ ਹਰੀ ਦੇ ਲਮ ਸੀਤ ਨਾਲ ਟੁੱਟ ਜਾਂਦੇ। ਗੁਰਮਤ ਛਾਈ ਚਲਦਾ ਨਾਲ ਕਲੀਯਾਨ ਨਾਲ (ਇਹ ਕੂੜ ਦੀ ਕੰਧ ਹਰੀ ਪਤਾ ਕਿ ਐਂਟ ਵਾਲੇ ਫਿਰਗੂ ਜਝਾੜਿਆਂ ਵਿੱਚ "ਲਮ" ਹੀ ਨੇ ਬਚੇਂਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਇੱਕ ਦੂਦੇ ਨੂੰ ਮਾਨ ਵਾਲੀਆਂ ਬੰਦੂਕਾਂ ਨੇ। ਦੇ ਹੁਕਮ ਅਨਿਸ਼ਾਹ ਚਲਣ ਨਾਲ ਟੁੱਟਦੀ ਹੈ ਪਰ ਹਰੀ ਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਛੇ ਜਨਮ ਦਾ ਫੱਲ" ਵੀ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਹਾਡੇ ਭਾਗਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਉਹ ਚਾਹੇ ਤਾਂ ਬਦਲ ਵੀ ਸਕਦਾ ਹੈ)।

**ਵੈਦਾਂ ਵਿੱਚ ਕਲ ਸੁੱਗ ਬਾਰੇ**

ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਉਹ ਜਾਣੇ ਤਾਂ ਬਦਲਾਵੀ ਸਕਦਾ ਹੈ।  
ਸ਼ੇਰਾਨ ਖੱਤਰੀਆਂ ਨੇ ਬਾਦੀ ਵਿੱਚੋਂ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਤਾਂ ਆਮ ਕੀਤੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ। ਫੁੱਫ਼ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਦੀ ਪੜਤਾਲ ਅਤੇ ਛਾਣ ਬੀਨ ਤਾਂ ਅਭਿਵੇਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਜੋਧ ਸਿੰਘ ਵਰਗੇ ਗਿਆਨੀਆਂ ਨੇ 1940 ਦੇ ਲੱਗ ਭੱਗ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਦੀ ਜ਼ਾਲਮਰ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਪੜਤਾਲ ਬਾਰੇ ਮੇਕਲਾਓਡ ਨੇ ਅਪਣੀ ਇਕ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵਰਗ ਹੋਵੇ ਗਾ। ਐਸ਼ਾਂ ਨਮਰਤਾ ਬਿਨਕਲ ਕੁਲ ਜਾਣ ਗੀਆਂ ਅਤੇ ਬਾਹਮਨ ਦੀਆਂ ਫੁੜੀਆਂ ਆਪਣੇ ਆਪਣੀ ਜਾਤੀ ਦੇ ਮਿਟਾ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰਤ ਦੀ ਹਰੀ ਸਿਆਹੀ ਨਾਲ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਕਈ ਥਾਵਾਂ ਤੋਂ ਤੁਕਾਂ ਅਤੇ ਸੋਫ਼ ਹੀ ਮਿਟਾ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਬੱਲਕਿ ਜਾਤ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢੇ ਹੋਏ ਫੁਜ਼ਾਤ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਸਿਰੀ ਕਰਵਾਉਣ ਗੀਆਂ (ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਮਿੱਠੇ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਇਕ ਵਾਰ ਤਾਂ ਸ਼ੇਰਾਨ ਖੱਤਰੀਆਂ ਨੇ ਏਲੀਆਂ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ ਕਿ ਗਿਆਨੀ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਦਿਨ ਨੂੰ ਪੁਲਾਣ ਤੋਂ ਮੁੱਢੇ ਫੁੜੀਆਂ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਬ੍ਰਾਮਨ ਹੀ ਕਰਵਾਏ ਪਰ ਹੁਣ ਦਿਨਾਂ ਦੀਆਂ ਅਪਣੀਆਂ ਹੀ ਫੁੜੀਆਂ ਏਲਾਂ ਅਜ਼ਾਦ ਹੋ ਗਈਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਇਨਕਾਰ ਤੋਂ ਲਾਲੇ ਖੱਤਰੀਆਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਠੀਕ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਪਰ ਫੁੱਫ਼ ਫਿਰ ਵੀ ਯੰਗੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੋਤੇ ਵਾਂਗ ਬਾਦੀ ਰਵਟ ਵਾਲੇ ਕਲ ਜੁੱਗੀਓਂ ਵਾਲੇ ਨਿਰਮਲੇ ਸੰਤ ਦੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕੇ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਪੂਰਬੀ ਬਾਦੀ ਨੂੰ ਅੰਸੀਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਿਨਕਲ ਨੇਵੇਂ ਕਪੜੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਹੱਥ ਨਹੀਂ ਲਾਇਆ, ਨਾਲ ਤਬਦੀਲੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਏਸੇ ਹੀ ਲਈ ਜਦੋਂ ਭਾਈ ਬੰਨੂ ਨੇ ਅਸਲੀ ਬੰਨੂ ਦੀ ਨਕਲ ਸੰਤ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਅੱਗੇ

ਨਾਸ਼ਟ ਹੋਗਿਆ। ਦਾਇਆ ਕਪੜੇ ਸੰਤੋਖ ਸੂਤ ਜੁਤੀ ਗੰਢੀ ਸਤੁ ਵਟ, ਏਹੁ ਜੋਨਉ ਜੀਅ ਕ ਹਈ ਤ ਪਛੋ ਘਤੁ॥  
 'ਸੁਣਿਆ ਮੈਂ ਨਾ ਮਨ ਕੀਤਾ ਭਾਉ, ਅੰਤਰ ਗਤਿ ਤੀਰਥ ਮਲਿ ਨਉ॥' ਅੰਤਰਿ ਗੁਰੁ ਆਰਾਧਣਾ ਜਿਹਵਾ ਜਪਿ  
 ਗੁਰ ਨਉ, ਨੇੜੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੇਖਣਾ ਸੁਣਵੀ ਸੁਣਾ ਗੁਰ ਨਉ॥ 'ਮੂਰਖ ਸਚੁ ਨ ਜਾਣਨੀ ਮਨਮੁਖੀ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ, ਰਾਮ ਜਾਂ ਭਾਇ॥' ਚਾਰਿ ਮੁਕਤਿ ਚਾਰ ਸਿਧਿ ਮਿਲਿ ਕੈ ਦੂਜਹ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸਗਲ ਪਾਰਿ॥ 'ਜਾਕੈ ਮਨਿ  
 ਵਿਚਿ ਦੁਨੀਆ ਕਹੇ ਆਇਆ॥' ਸਤਿਗੁਰੁ ਬਿਨ ਹੋਰ ਕਚੀ ਹੈ ਬਾਣੀ, ਕਰਦੇ ਕਚੇ ਸੁਣਦੇ ਕਚੀ ਆਖਿ ਵਖਾਣੀ॥ 'ਗੁਰ ਕੀ ਪਰਤੀਤਿ, ਤਿਸੁ ਜਨ ਆਵੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਚੀਤਿ॥' ਦੂਹੀ ਪੰਥ ਮੈ ਕਪਟ ਬਿੰਦਿਆ ਚਲਾਨੀ, ਬਹੁਰ ਤੀਸਰਾ  
 'ਕਬੀਰ' ਮਨ ਤੋ ਏਕ ਹੈ ਚਾਹੈ ਜਹਾਂ ਲਗਾਏ, ਕੈ ਸੇਵਾ ਕਰ ਸਾਧ ਕੀ ਕੈ ਵਿਸੈ ਕਮਾਏ॥ 'ਸੰਤੁ ਮਾਖਨੁ  
 ਪਾਇਆ ਛਾਛਿ ਪੀਆ ਸੰਸਾਰ॥' ਕਬੀਰ ਮਨੁ ਜੈਨ ਸਭ ਬਾਤ, ਜਾਨਤਾ ਹੀ ਅਉਗਨ ਕਰੈ॥ ਕਹੇ ਕੀ  
 ਕੁਸਲਾਤ ਹਾਥ ਦੀਪ ਕੂਟੇ ਪਰੈ॥ 'ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਇਕ ਜਾਦੂ ਐਸਾ, ਜਿਸ ਦੇ ਕਾਬੂ ਆਇ॥' ਹੋਵਨ ਦੂਰ ਕਿਰਪੀਆਂ,  
 ਸੇਭੇ ਦੂਖ ਗਵਾਇ॥ ਕੁੜ੍ਹ ਕੁਸਟੀਆਂ ਦਾ ਹਰੇ, ਦੇਹ ਕੰਦਨ ਹੋ ਜਾਇ॥ ਕੱਟੀਆਂ ਜਾਣ ਚੁਰਮੀਆਂ, ਕਬੀਰ  
 ਗੁਰ ਕੀ ਪਰਤੀਤਿ, ਤਿਸੁ ਜਨ ਆਵੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਚੀਤਿ॥ 'ਦੂਹੀ ਪੰਥ ਮੈ ਕਪਟ ਬਿੰਦਿਆ ਚਲਾਨੀ, ਬਹੁਰ ਤੀਸਰਾ  
 ਪੰਥ ਕੀਜੈ ਪ੍ਰਧਾਨੀ॥' ਦੇਹਿ ਸਿਵਾ ਵਰ ਮੋਹਿ ਅਥੈ ਸੁਖ ਕਰਮਨ ਤੇ ਕਬਹੂੰ ਨਹੋ॥ 'ਨਿਝਰ ਧਾਰ ਚੁਐ  
 ਅੰਤਿ ਨਿਰਮਲ ਇਹ ਰਸ ਮਨੁਆ ਰਾਤੋ ਰੇ, ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਸਗਲੇ ਮਦ ਛੂਛੇ ਇਹੈ ਸਹਾਂ ਰਸੁ ਸਾਚੇ ਰੇ॥'

ਕਲ ਸ਼ੁੱਧ ਜਿਜ਼ਾ ਕਿ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਸਾਰਿਆਂ ਜੁੱਗਾਂ ਨਾਲੋਂ ਛੋਟਾ ਅਤੇ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਬੁਰਾ ਹੈ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਬੁਰਾਈ ਵਿੱਚ ਜੋਰ  
ਪਕੜ ਜਾਣਗੀ ਕਿ ਧਰਮ ਦਾ ਨਾਮ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਗਾ ਅਤੇ ਲੋਕ ਏਸਾ ਵਿੱਚ ਬੱਸ ਬਤਾਉਣ ਗੇ। ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਚਾਲ ਚਲਨ ਡੰਗ  
ਵਰਗ ਹੋਵੇ ਗਾ। ਐਸਾਂ ਨਾਮਤ ਬਿਲਕੁਲ ਕੁਲ ਜਾਣ ਗੀਆਂ ਅਤੇ ਬਾਹਮਨਾਂ ਦੀਆਂ ਫੜੀਆਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੀਤੀ ਜਾਤੀ ਦੇ  
ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਜਾਤ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢੇ ਹੋਏ ਫੜਾਤਾਂ ਦੇ ਲੋਕ ਸੁੱਟੀ ਕਰਵਾਉਣ ਗੀਆਂ (ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਮਿੱਠੇ  
ਮੁੰਡੇ ਫੜੀਆਂ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਬੰਨ੍ਹਨ ਹੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਹੁਣ ਵਿਦਿਆ ਦੀਆਂ ਅਪਣੀਆਂ ਹੀ ਫੜੀਆਂ ਏਨਾਂ ਅਜ਼ਾਦ ਹੋ ਗਈਆਂ ਹਨ ਅਤੇ  
ਬੇਸ਼ਕਸ਼ ਵੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪੋ ਆਪ ਹੀ ਅਪਣੀ ਮਗਨੀ ਦਾ ਆਦਮੀ ਚੂੜਣ ਗੀਆਂ ਜਿਜ਼ਾ ਕਿ ਨੀਤੀ ਜਾਤ ਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਫੜਾਤ  
ਹਰਾਮਜ਼ਾਦਾ ਹੋਵੇ ਗਾ। ਇਹ ਮਸਾਲ ਕੋਲ ਸਾਰਸੁਤ ਕੋਮ ਦੇ ਕਸ਼ਮੀਰੀ ਗੁਰੂ ਬਹਮਨਾਂ ਜਿਜ਼ਾ ਕਿ "ਨਿਰਧੁ" ਅਖਵਾ ਕੇ ਸਨਕਰ ਵਰਨ  
ਦੇ ਲੋਕ ਬਣੇ, ਦੀ ਲੜਕੀ "ਲਾਈ ਇੰਦਰਾ ਗਾਂਧੀ" ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਿ ਸ਼ੈਤਾਨ ਖੱਤਰੀਆਂ ਨੇ ਮੋਹਕੇ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਦਾ ਪਰ  
ਵਾਲਾ ਫਰੋਜ਼ ਸਾਹਿਬ ਪਾਗਸੀ ਜਿਜ਼ਾ ਯਾਦੂ ਦੀਆਂ ਫਾਂਗਾਂ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਏਹਨ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢੇ ਹੋਏ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਗਾਂਧੀ ਦਾ ਬੰਨ੍ਹ